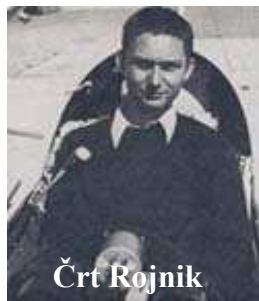

Klinar - Rojnik: 500 km v paru od Šoštanja do Vršca

In tako je napočila tista lepa nedelja 13. maja, ko so vsi vražjeverneži ostali rajši doma, midva pa sva že ob šesti uri stala pred zapuščenim hangarjem in gledala v nebo, ki je obetalo dober dan. Vsa nestrpna od večtedenskega čakanja, sva stopila k telefonu in se pozanimala

Črt Rojnik

Marko Klinar

pri zagrebški meteorološki službi za podrobnejše podatke. Napoved je bila boljša kot sva pričakovala in to je bila prva vzpodbuda. Sledila je mrzlična priprava vsega potrebnega, od kupa kart, računarja, rezervne obleke do nekaj za pod zob. Prvi znaki termike so naju zalotili pripravljena na startu. Ko sva sedela v jadrnalna letala, je Črt izjavil, da bo finančno propadel, če nama uspe doseči še tretji diamant (500 kilometrov), kar bo treba primerno proslaviti. Mimogrede povedano, sva pred dobrim tednom dni tudi skupaj dosegla diamantni višini, kar smo že »zalili«, kajti največji optimisti so si že meli roke ob misli na piknik, ki bo sledil morebitnemu uspehu. Kako rada bi jim verjela listi Leščanoma Borisom in Francetom, ki sta imela tisti dan podobne načrte. Dobra termika nama je omogočila hitro napredovanje kljub vedno močnejšemu čelnemu vetru. Tu se je pokazala prednost letenja v paru, saj sva tako bolje izkoristila dviganja med potjo. Podravina naju je pričakala s čistim nebom in brez vidnih znakov termike. Tu naju je trenutna misel, da sva prišla prezgodaj, nekolika zavrla. Počasi sva pretipala prve kilometre čistine in odkrila zadovoljivo suho termiko.

Že drugič sva drug drugemu pomagala in česala nebo ter uspešneje iskala dviganja. Nad Virovitico se je med najin pogovor vmešal glas jadralca, ki je hvalil vreme nad Zrenjaninom. Možnosti za uspeh so se nama pomnožile. Prebila sva se do Našic in zagledala obrise kumulusov daleč nekje nad Donavo. Ob treh popoldne sva prijadrala do njih, a še vedno naju je čakalo okoli 200 kilometrov poti. Sedaj pa sva imela povprečna dviganja okoli 3 m/s in hitrost preskakovanja med dviganji do 140. km/h. Šele sedaj sta dala Cirrusa VSC od sebe. Med tem časom pa sta tudi Leščana pridno pobirala kilometre kakšnih 80 kilometrov za nama. Zrenjaninčani so naju bodrili z neprikritim veseljem. Preletela sva Novi Sad in nadaljevala pot k cilju. Bilo je že pozno in variometer je le še žalostno cvilil ter oznanjal zaton termičnega dne. Treba je bilo hiteti, saj je bilo pred nama še 80 kilometrov, in nikakor nisva smela sprejeti kake napačne odločitve.

V paru sva pobirala še zadnja dviganja in se počasi pomikala prek Zrenjanina. Še 70 kilometrov. Mislila sva, da je že konec, ko nama je vasica Lukičevo poslala še zadnji zdihljaj termike. Računar doleta nama je teoretično zatrjeval dosego cilja, toda v takšnih trenutkih bi dvomil celo v najboljši računar. Preostalo nama je samo še planiranje pri najboljši finesi in zaupanju v cirrusa. Dobro sva poznala teren, kar nama je olajšalo precizen dolet. Sonce je dobilo rdeče odtenke in se vse bolj skrivalo za nižje sloje atmosfere. Dolgih 15 minut planiranja sva zrla v piramidasto točko na obzorju, kontrolni stolp v Vršču. Minute so ure in njiva je planjava, ki ji ni konca. Monotono cviljenje variometra pa vztrajno odvija višinomer proti ničli. Dolet je bil podoben skoku čez drevored, kilometer pred letališčem. V istem trenutku sta tudi Leščana dosegla svoj cilj - Zrenjanin.

Cirrusa sta se ustavila s krilom ob krilu na zapuščenem letališču v Vršču, midva pa sva si čestitala in pretegnila otrdele ude. Mešanico občutkov, ki jih je pustil skoraj devet urni prelet je spraviti na papir. Utrujenost, lakota, žeja in veselje se zlijejo v utrudljivo zadovoljstvo, ki mu ni primerjave.